

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **R. K.**, bytom P., právne zastúpeného JUDr. H., advokátkou v K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova č. 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KM-130/PK-2007 zo dňa 24.8.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 323/07-43 zo dňa 17.6.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 323/07-43 zo dňa 17.6.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. p. KM-130/PK-2007 zo dňa 24.8.2007, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie - personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 245 zo dňa 13.6.2007 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona

č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon“) z dôvodu, že žalobca svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu i služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. O trovách rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že na základe obsahu administratívneho spisu žalovaného mal za preukázané, že žalovaný riadne zistil skutkový stav veci, svoje skutkové zistenia po právnej stránke správne posúdil a vydané rozhodnutia náležite odôvodnil. Skutkové zistenia žalovaného podľa krajského súdu poskytovali dostatočný podklad pre uplatnenie § 192 ods. 1 písm. e/ zákona. K spochybňovaniu výpovede vodiča T. Č. žalobcom krajský súd uviedol, že táto bola v podstatných skutočnostiach jednoznačná a v spojitosti s ostatnými zisteniami, najmä s preukázaným zaznamenaním spáchania niekoľkých priestupkov tohto vodiča, ich bezdôvodným neriešením a nevyznačením do hliadkových kníh službukonajúcich policajtov (vrátane žalobcu), nedávala pri rešpektovaní právneho poriadku žalovanému inú možnosť ako rozhodnúť o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ. Za nedôvodnú považoval krajský súd námietku žalobcu ohľadne prezumpcie nevinny, kým nebolo o skutku právoplatne rozhodnuté trestným súdom a v tomto smere sa stotožnil s názorom žalovaného tak, ako ho vyjadril v písomnom vyjadrení k žalobe. Krajský súd zdôraznil, že predmetom konania nebolo posúdenie, či a v akom rozsahu žalobca zneužil svoj právomoci policajta, ani v akom rozsahu naplnil skutkové podstaty iných trestných činov, ktorých spáchanie videl v predmetnom skutku prokurátor, ale vyvodenie personálnych následkov za preukázané porušenie služobných povinností a služobnej prísahy, so záverom o nezlučiteľnosti konania žalobcu s jeho ďalším pôsobením v Policajnom zbore.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal zmeny rozsudku krajského súdu a zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj personálneho rozkazu. Krajskému súdu vytýkal, že v odôvodnení rozsudku sa vôbec neuvádza, prečo bol návrh zamietnutý, rozsudok je nepreskúmateľný a je v rozpore so zásadami logiky.

Zdôraznil, že dôvody, pre ktoré bol prepustený zo služobného pomeru a dôvody, pre ktoré bolo proti nemu vznesené obvinenie, sú jedny a tie isté, z čoho vyplýva, že ak sa nedopustil trestného činu, neporušil zákon a teda ani služobnú disciplínu a naopak. Preto pokiaľ je žalovaný presvedčený, že sa dopustil konania, pre ktoré bol prepustený, porušuje tak ústavnú zásadu prezumpcie nevinu. Poukázal tiež na to, že v iných prípadoch polícia prezumpciu nevinu rešpektuje.

Tvrdil, že zistenia o jeho údajnom porušení služobnej prísahy nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch a dôvody prepustenia ako aj obvinenia boli založené na výpovedi jediného nedôveryhodného svedka, ktorý je v súčasnosti obvinený a počas konania niekoľkokrát zmenil výpoveď. Žalovanému vytýkal, že tvrdenia svedka neboli verifikované ani preukázané. Na záver uviedol, že tvrdenia o jasnom a logickom odôvodnení jeho prepustenia sú absurditou.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca nevyužil svoje zákonné právo predložiť v personálnom konaní dôkaz, ktorým by relevantným spôsobom vyvrátil zistený skutkový stav alebo ospravedlnil svoje protiprávne konanie. Poukázal na to, že zákon očakáva aktivitu účastníka pri zisťovaní skutkového stavu veci a z pasivity účastníka vyvodzuje právne následky.

Zdôraznil, že žalobca nebol prepustený z dôvodu, že spáchal trestný čin, ale z dôvodu, že svojim protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia podmienky, že by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Uviedol, že personálne konanie o prepustení policajta nemožno umelo spájať s trestným konaním a zákonné predpoklady prepustenia nie sú závislé od výsledku trestného konania. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Tvrdil, že posúdenie intenzity porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu vykonal v medziach zákona a v súlade s povolenou voľnou úvahou, v ktorej je nezastupiteľný. Dodal, že v konaní o prepustení policajta sa prezumpcia nevinu neuplatňuje. Konštatoval, že vedenie trestného konania voči žalobcovi neznamenal, že nadriadený žalobcu by nemohol proti nemu podniknúť personálne kroky smerujúce k ukončeniu pomeru, pretože personálne konanie

nie je závislé od výsledkov trestného konania a rozhodnutím o prepustení žalobcu sa nerozhodlo o jeho vine z hľadiska trestnej zodpovednosti, ale len o ukončení jeho služobného pomeru. V súvislosti s tým žalovaný poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v intenciách dôvodov podaného odvolania a po pojednávaní dňa 22. marca 2011 (ktorého sa žalobca a jeho právna zástupkyňa, potom, čo svoju neprítomnosť ospravedlnili, nezúčastnili) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca vykonával štátnu službu príslušníka Policajného zboru. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 245 zo dňa 13.6.2007 bol žalobca zo služobného pomeru prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona a to na tom skutkovom základe, že v dňa 24.2.2007 vykonával hliadkovú službu ako veliteľ hliadky s členmi ppráp. B. a ppráp. F., pričom v čase okolo 9.00 hod. zistila hliadka prekročenie povolenej rýchlosti pomocou prístroja RAMER 7 CCD, keď v úseku s maximálnou povolenou rýchlosťou 60 km/h namerali osobnému motorovému vozidlu výrobnej značky Subaru Impreza (ktoré viedol vodič T. Č.) rýchlosť 103 km/h; vozidlo bolo zastavené členom hliadky ppráp. F., ktorý oboznámil žalobcu a druhého člena hliadky ppráp. B. s priestupkami vodiča, odovzdal im vec k ďalšej realizácii a odišiel. Vodičovi boli na mieste zadržané tabuľky s evidenčným číslom a policajti ho nesprávne poučili o možnosti uložiť mu pokutu až do 10 000 Sk, hoci obom policajtom bolo známe, že v blokovom konaní možno uložiť za dané priestupky pokutu maximálne do 2 000 Sk, na čo vodič reagoval ponukou k dohode na sume 5 000 Sk, s čím žalobca aj ppráp. B. súhlasili a s vodičom sa dohodli, že im túto sumu prinesie do polhodiny na dohodnuté miesto, čo aj urobil. Vodič po príchode na dohodnuté miesto odstavil svoje vozidlo pred služobné vozidlo policajtov, z otvoreného batožinového priestoru služobného policajného auta zobral zaistené tabuľky s evidenčným číslom svojho vozidla a vložil tam sumu 5 000 Sk, o ktorých prevzatí mu žalobca ani ppráp. B. nevydali žiadne potvrdenie, priestupok vodiča nezdokumentovali a o uvedenej skutočnosti neinformovali svojho nadriadeného.

Prvostupňový správny orgán na základe vlastného šetrenia dospel k záveru, že žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobných povinností všetkými príslušníkmi Policajného zboru, na ich čestnosti, disciplinovanosti, na upevňovaní dôvery občanov v PZ a na ochrane ich majetku. Považoval za nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, ktorý si od osoby porušujúcej právny poriadok Slovenskej republiky nechal sľúbiť a následne prijal akúkoľvek úplatu.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy videl správny orgán v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď v záujme získať pre seba neoprávnený prospech zneužil svoje služobné postavenie tým, že priestupok vodiča neriešil v súlade so zákonom, ale bez akéhokoľvek zákonného dôvodu si od vodiča za to, že jeho protiprávna jazda nebude riešená zákonným spôsobom, nechal sľúbiť finančné prostriedky, o ich prevzatí vodičovi nevydal potvrdenie a o veci neinformoval nadriadeného.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti podľa žalovaného spočívalo v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, lebo počas nej si neplnil svedomito úlohy na úseku svojho služobného zaradenia uložené mu zákonom, najmä § 2 ods. 1 písm. a/, b/ k/ a § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, keď nedbal na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby a pripustil, aby v súvislosti s jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma, ďalej čl. 1 a 5 nariadenia MV SR č. 3/2002 o etickom kódexe policajta v znení neskorších predpisov, keď nedodrжал služobnú disciplínu a nezdržal sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby a osobného záujmu, ani konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/, h/ a n/ zákona.

Žalovaný správny orgán na rozklad žalobcu napadnutý personálny rozkaz potvrdil. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že konanie, ktorého sa žalobca dopustil, bolo posúdené ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalovaný sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a dospel k záveru, že napadnutý

personálny rozkaz bol vydaný na základe objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci a neboli zistené žiadne skutočnosti odôvodňujúce jeho zmenu alebo zrušenie.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona policajti sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 17 ods. 1 zákona občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa § 48 ods. 3 zákona policajt je povinný

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,...
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,...
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Postup v konaní o prepustení príslušníka PZ upravuje zákon v ustanovení § 231 a nasl. Podľa § 233 zákona oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady (ods. 1).

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania (ods. 2).

Podľa § 238 zákona za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (ods. 1).

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka (ods. 2).

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy (ods. 3).

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 4).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu, že v konaní o prepustení žalobcu správne orgány jednoznačne preukázali naplnenie prepúšťacieho dôvodu v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom na prepustenie žalobcu bolo konanie žalobcu spočívajúce v tom, že po zistení priestupku prijal finančnú čiastku v sume 5 000 Sk od priestupcu, pričom potvrdenie o prijatí uvedenej sumy vodičovi

nevydal, zistené priestupky vodiča riadne nezaevidoval a o uvedených skutočnostiach neinformoval svojho nadriadeného.

Z administratívneho spisu je zjavné že v personálnom konaní bolo vykonané náležité dokazovanie legálnymi dôkazmi. Spáchanie priestupku (či priestupkov) vodičom T. Č., napriek jeho zisteniu hliadkou, ktorej velil žalobca, nebolo riadne zaevidované a priestupok nebol prejednaný v zmysle právnych predpisov, čo vyplýva zo Správy z kontroly č. p. ORP-255-13/ODI-2007 zo dňa 2.5.2007, podľa ktorej priestupok nebol zaevidovaný ako riešený v hliadkovej knihe žiadneho z členov hliadky, o priestupku nebola vyhotovená správa o výsledku jeho objasňovania, ani záznam o jeho vyriešení, napriek tomu, že spáchanie priestupku – prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti 60 km/h o 43 km/h vodičom Č. – vyplývalo zo snímku č. 001/549. Zo zápisnice o výsluchu priestupcu Č. zo dňa 7.5.2007 a 22.5.2007 vyplýva, že žalobca s členom hliadky ppráp. B. sa s ním potom, čo mu odmontovali tabuľky s evidenčným číslom, dohodli na pokute v sume 5 000 Sk, ktorú im mal doniesť na dohodnuté miesto, čo aj urobil. Peniaze odovzdal policajtom a vzal si z otvoreného batožinového priestoru tabuľky z jeho vozidla. O odovzdaní finančnej čiastky mu nebolo vydané žiadne potvrdenie.

Aj odvolací súd sa zhodol s názorom krajského súdu, že spáchanie skutku, ktoré je prepúšťacím dôvodom žalobcu, bolo jednoznačne preukázané. Žalobca v odvolaní namietal, že jeho konanie žalované správne orgány mali za preukázané len z výpovede jediného a aj to nedôveryhodného svedka. Pri ustálení porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom bolo potrebné vychádzať z vykonaných dôkazných prostriedkov, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že dokazovanie bolo riadne vyhodnotené a skutkový stav jednoznačne objasnený a výpoveď priestupcu bola len jedným z viacerých dôkazov, ktoré žalovaný vyhodnotil každý zvlášť a všetky vo vzájomnej súvislosti. Preto námietky žalobcu o nezistení skutkového stavu veci odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Je potrebné zdôrazniť, že správne orgány svojimi rozhodnutiami o prepustení žalobcu zo štátnej služby nevyslovili, že je vinným zo spáchania trestného činu, pretože objasňovanie trestných činov patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Personálnym rozkazom a následným napadnutým rozhodnutím žalovaného bolo rozhodované o ďalšom

trvaní služobného pomeru žalobcu. Trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú dve odlišné konania, zverené zákonmi odlišným orgánom, upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie – prepustenie zo služobného pomeru. Prepustenie zo služobného pomeru realizoval nadriadený žalobcu nezávisle od zistení orgánov činných v trestnom konaní. Správne orgány vo veciach služobného pomeru policajtov majú totiž zákonom danú kompetenciu konať samostatne, nezávisle od výsledkov iného napr. trestného konania. Ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať absolútne žiaden vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Prípadný oslobodzujúci rozsudok taktiež neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu.

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo konanie žalobcu v správnom konaní dostatočne preukázané a dôvodne posúdené ako konanie v hrubom rozpore so služobnou povinnosťou a služobnou prísahou, ktoré spočívalo v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď prevzal finančnú hotovosť za to, že v rozpore s právnymi predpismi nezaevidoval a neprešetril zistený priestupok, teda že v záujme získať pre seba neoprávnený prospech zneužil svoje služobne postavenie. Porušenie služobných povinností v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/, h/, n/ zákona zvlášť hrubým spôsobom spočívalo v tom, že žalobca neplnil svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, neplnil si povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov, nevykonával štátnu službu riadne, nezdržal sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržiaval služobnú disciplínu.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k názoru, že záver krajského súdu o tom, že boli splnené podmienky pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, bol správny, keďže postup a rozhodnutie žalovaného, ktorý konanie žalobcu posúdil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ktorý zároveň logicky

vyargumentoval, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, boli v súlade so zákonom.

S poukazom na správnosť uvedených zistení, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu a z ktorých správne vychádzal aj krajský súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, odvolací súd odvolacie námietky žalobcu, ktoré boli totožné s dôvodmi odvolania v správnom konaní i s dôvodmi uvedenými v žalobe, nepovažoval za dôvodné.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože v odvolacom konaní nebol úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová